

Rinus de Graaf is geboren op 27 april 1929 in Blaricum, als zoon van Willem de Graaf en Alida Rokebrand, uit een Erfgooiersgeslacht. Hij was de jongste van 7 kinderen. In 1956 trouwde hij met An Kok uit Laren, en samen stichtten zij een gezin op de Dotterbeemd 1 in Blaricum. Hij werd vader van 3 dochters en 2 zonen.

Rinus heeft zijn hele leven hard gewerkt en in de avonduren studeerde hij er veel bij. Begonnen bij wat eens de Boerenleenbank heette, klom hij via de NMB op tot directeur van de ING-bank in Laren. Zijn kennis van financiën kwam ook van pas bij zijn werkzaamheden als penningmeester voor diverse besturen zoals die van de St. Vitus parochiekerk en die van de verzorgingstehuizen Theodotion en de Wingerd.

Het verenigingsleven speelde een belangrijke rol voor Rinus omdat hij dat in zijn jeugd, tijdens de bezetting, zo enorm had gemist. De Duitsers verboden namelijk alle verenigingen en zodoende kon hij als jonge jongen nooit bij een club. Eén van zijn eerste activiteiten vlak na de oorlog was dan ook de oprichting van de tafeltennisvereniging Blaricum. Op latere leeftijd richtte hij de scoutinggroep Tymen de Sayer in Blaricum op; tot op de dag van vandaag hebben nog veel kinderen daar plezier van. De laatste jaren was hij vooral actief voor de Historische Kring Blaricum. Voor zijn bijzondere bijdrage aan de ontwikkeling van deze Historische Kring is hij benoemd tot lid van verdienste.

In de vrije tijd die hem naast zoveel activiteiten restte, was Rinus op de tennis- en golfbaan te vinden. En dan was er de genealogie. Met veel toewijding en plezier dook hij in eeuwenoude boeken en archieven, om zijn eigen voorouders en ook die van aangetrouwde families in een stamboom vast te leggen voor toekomstige generaties. Maar het liefst was Rinus op reis. Samen met An en de kinderen gewandeld, gefietst, tochtjes gemaakt, gekampeerd op talrijke mooie plekjes in binnen- en buitenland. Liever met een tentje of caravan op pad, dan een luxe hotel. Hij zocht letterlijk en figuurlijk altijd de zonnige kant van het leven op.

Rinus was erg geïnteresseerd in het doen en laten van zijn kinderen en 12 kleinkinderen. Altijd was hij present, eerst samen met An en later ook alleen, bij wedstrijden, uitvoeringen, optredens en exposities.

Toen An ziek werd, in de zomer van 2004, en na een periode van snel afnemende gezondheid overleed zij thuis, op 10 december 2005. Tijdens die periode kreeg Rinus zelf een herseninfarct. Met veel doorzettingsvermogen revalideerde hij voor een groot deel.

Na de dood van zijn geliefde An, viel het niet mee de draad weer op te pakken. Toch probeerde Rinus het, op zijn eigen wijze. Hij trok er moedig weer alleen op uit, zelfs nog met de caravan. Ook zonder An bleef hij de activiteiten van iedereen volgen. En hij blééf potjes dammen, bijna alle kleinkinderen hebben het van hem geleerd.

Vanaf september 2006 kreeg Rinus zelf weer te kampen met gezondheidsproblemen. Er werd een blaas-tumor geconstateerd. Hij heeft dapper nog een groot aantal behandelingen ondergaan, maar moest vanaf januari machteloos toezien hoe zijn krachten bijna dagelijks verder afnamen. Door de nieuwe aanbouw van het huis kon hij thuis verzorgd worden, zoals zijn grote wens was. Tot aan het eind toe wilde hij de regie over zijn lichaam en leven houden. Dat maakte het voor degenen die voor hem zorgden niet altijd makkelijk. Maar met elkaar hebben we het tot een goed einde gebracht. Nadat hij de zaterdag daaraan voorafgaand het sacrament van het H. Oliesel heeft ontvangen, is Rinus in de nacht van zondag op maandag 16 april om 00.45 uur overleden en onder een heldere sterrenhemel herenigd met zijn An.

de kinderen

Lang geleden leerde jij me lopen, pap, voetje voor voetje. Jij bleef staan, en ik trok de wijde wereld in. Nu bewandel ik al lange tijd de stille weg van buitenkant-naar-binnen, en kom jou onderweg weer honderd keer tegen.

En jij? Jij kreeg vleugels - hoop ik - en vloog van hier naar de sterren, vrij van angst, vrij van alles.

Letty

Thuis op de Dotterbeemd nummer één ben ik geboren. Je hebt me als kind tientallen Gooische fietspaadjes laten ontdekken. Honderden tenniswedstrijden hebben we samen gespeeld. Duizenden bosbessen heb ik met jou geplukt. En wel honderd-duizend keer heb ik je met 'papa' aangesproken. Zondagnacht was dat helaas voor de laatste keer.

Zo vanzelfsprekend als jij en mama vroeger voor mij als kind hebben gezorgd, zo heb ik nu ook voor jou kunnen en mogen zorgen. De rollen keerden om.

Nu jullie beiden er niet meer zijn, ben ik geen kind meer. Dat moet wel erg wennen hoor. Losgelaten worden. Los laten. Ik moet nu wel.

Papa, je bent niet meer waar je was, maar vanaf nu altijd waar ik ben. Ik heb ook jou een ere-plek in mijn hart gegeven! Een dierbare herinnering is geboren. Dag lieve papa. Dikke kus.

Rosemarijn

Typisch Rinus, typisch papa: *Happy hour* en een glaasje port; de mus en de *Bald Eagle*; Londen en La Push; het geluid van het tikken op je typemachine en broekhuizen met Jamie en Simon; je steenkool Engels en de gentleman die je was; de accordeon en een *pianobar*; de Jip en Janneke kettinkjes op mijn bruiloft; de zon zoeken en "ander onderwerp: mooi weer vandaag!". Ik zal je missen, dat zal je snappen.

Janneke

Papa vertelde me over vroeger: over de oorlog, maar vooral over de bevrijding, en dat hij spelend op zijn accordeon de bevrijdingsstoet vooruit ging.

Papa was gek op geschiedenis: met de geboorte van Louis kwam er weer een èchte Graaf op zijn stamboom: de stamhouder. En bij de komst van Arthur, bij het horen van zijn naam, riep hij uit: "Wéér een koning!".

Papa hield van Blaricum, maar ook van op vakantie gaan: dan was de caravan bij het eerste bleke lentesonnetje al klaar voor vertrek. De laatste keer gingen we sámen en volgden we het spoor van eerdere reizen met mama aan de Loire en in Bretagne.

Papa liet ons studeren, wat hijzelf nooit had kunnen doen. Hij was altijd apetrots op ons succes in studie of werk.

En papa leerde de kleine kinderen fietsen - wat jammer dat dat nu niet meer kan voor Arthur en Valentine.

Bart

Gelukkig heb ik je nog op tijd kunnen bedanken voor de belangstelling die je voor mij en Jari toonde en voor je steun op de wegen die ik heb bewandeld.

Ik ben opgelucht omdat 'het leed is geleden' en omdat ik in de zorg voor jou iets terug heb kunnen doen. Bedroefd omdat we nu afscheid van elkaar moeten nemen.

Vele goede herinneringen aan jou blijven mij bij.

Paul